

ορισμός

ορισμός, ο, ουσ. [*<αρχ. ὀρισμός>*], ορισμός· με τις αντων. *μου, σου, του, της, κ.λπ.*, η επιθυμία μου, σου, του, της, κ.λπ. (Χριστουγεννιάτικα κάλαντα: *καλήν ημέραν άρχοντες, αν είναι **ορισμός** σας, Χριστού τη θεία γέννηση να πω στ' αρχοντικό σας*).

- *εξ ορισμού*, λέγεται για κάτι που είναι αυτονόητο, που είναι εξαρχής αποδεκτό: «ο Θεός εξ ορισμού είναι Πανάγαθος».

- *η προσταγή σου λάχανα κι ο ορισμός σου αγγούρια*, βλ. λ. [προσταγή](#).

- *στους ορισμούς σου!* ή *στους ορισμούς σας!* έκφραση σεβασμού σε ανώτερο κοινωνικά ή ηλικιωμένο άτομο να μας εκδηλώσει την επιθυμία ή την εντολή του, ή, αν αυτή έχει γίνει φανερή, δηλώνουμε πως θα πραγματοποιηθεί αμέσως. Ο πλ. και όταν απευθυνόμαστε σε ένα μόνο άτομο. Συνών. *δούλος σου!* ή *δούλος σας!* ή *δούλος σου ταπεινός!* ή *δούλος σας ταπεινός!* / *στις διαταγές σου!* ή *στις διαταγές σας!* / *στις προσταγές σου!* ή *στις προσταγές σας!*

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας